

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.579/2009/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Bornemisza Lajos ügyvéd (4400 Nyíregyháza, Hősök tere 12. fszt. 1.) által képviselt felperes neve, címe felperesnek - az Ifj. Dr. Horváth Ferenc ügyvéd (4025 Debrecen, Vásáry I. u. 8. fszt. 1.) által képviselt **alperes neve, címe** alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2009. július 14-én meghozott 6.P.20.477/2009/9. számú ítélete ellen a felperes által 10. sorszámon, az alperes részéről pedig 11. sorszámon benyújtott fellebbezések folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és az alperes marasztalásának tőkeösszegét 2 000 000 (Kettőmillió) forintra leszállítja. A keresetet ezt meghaladóan utasítja el.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 240 000 (Kettőszáznegyvenezer) forint elsőfokú és 120 000 (Egyszázhuszezer) forint másodfokú részperköltséget.

Az alperes által az államnak a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bírósági Gazdasági Hivatal bevételi számlájára külön felhívásra megfizetendő szakértői költség összegét 9 100 (Kilencezer-egyszáz) forintra, az adóhivatal külön felhívására megfizetendő feljegyzett elsőfokú eljárási illeték részösszegét pedig 115 200 (Egyszáztizenötezer-kettőszáz) forintra leszállítja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak az adóhivatal külön felhívására 115 200 (Egyszáztizenötezer-kettőszáz) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetékrészt.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes perbeli jogelődje **K. M.** volt ny.-i lakos 2004. október 27-én az alperesnél kötelező gépjármű felelősségbiztosítással rendelkező (**P. I.** d.-i lakos tulajdonát képező) (**forgalmi rendszám**) forgalmi rendszámú tehergépkocsi okozta közlekedési balesetet szenvedett. **K. M.** az elsőfokú bírósághoz 2006. november 9-én előterjesztett keresetében a közlekedési balesetből eredően, 2005. november 22-től visszamenőlegesen az éves infláció mértékével növelt havi 80 000 forint járadék, valamint 12 000 000 forint nem vagyoni kár és kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

K. M. 2008. október 18-án bekövetkezett halálát követően a jogutódjaként a perbe belépett felperes a keresetet (módosítva) az alperesnek a 12 000 000 forint nem vagyoni kár és kamatai megfizetésére kötelezése iránt tartotta fenn.

Az alperes a térítési kötelezettségét és a jogalapot nem vitatta, azonban a további nem vagyoni kártérítési követelés elutasítását kérte, mert álláspontja szerint a peren kívül térített 3 000 000 forint és kamataival a felperes nem vagyoni kárát maradéktalanul rendezte.

Az elsőfokú bíróság bizonyítási eljárás lefolytatását követően a 2009. július 14-én meghozott 9. sorszámú ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 4 000 000 forint nem vagyoni kárt, s ennek a 2006. január 15-től a kifizetésig járó naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, továbbá 200 000 forint részperköltséget. Rendelkezett az állam javára az alperesnek 240 000 forint részilleték, a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság Gazdasági Hivatal bevételi számlájára pedig 18 000 forint rész-szakértői díj megfizetésére kötelezéséről is.

Az ítéletben megállapított tényállás szerint **K. M.** felperesi jogelőd a közúti baleset következtében a szegycsont magasságában tenyérnyi felületen háthorzsolós, zúzódásos sérülést, a szegycsont alsó harmadában csonthártyányi szélességű elmozdulással járó töréses sérülést, a jobb térde alatt sípcsont dudor magasságában 2,5 cm magasságú roncsolt, szakított sebet, jobb oldali sípcsont térdízületi bűtykének lényeges elmozdulás nélküli darabos törését, bal oldali hátsó csípőficammal járó combcsontfej, és ízvápa töréses sérülést, a bal saroktájékon felfelé irányuló nyéllel bíró, 18 cm-es szakított sebet, mindkét láb feszítő felszínén vértasak képződéssel járó sérülést szenvedett el. A sérülései a bal alsó végtag, bal csípő ízülete és bal bokaízület közepes fokú mozgáskorlátozottságával gyógyultak. A baleset következtében 50 %-os munkaképesség-csökkenés következett be nála, amely munkaképességét össz-szervezeti szempontból 67 %-ban befolyásolta.

2001. és 2003-ban ideggyógyászati kezelés alatt állt. A baleset után agresszivitás, öngyilkossági hajlam, alkoholhoz való vonzódás alakult ki a baleset okozta egészségkárosodással, életminőség-romlással összefüggésben.

A visszatérő depresszió-epizód miatt pszichiátriai kezelés alatt állt. Urológiai vizsgálatokor közönségi képtelenséget (impotencia) állapítottak meg nála. A mechanikai sérülés hatására keletkező impotencia kialakulásában, annak mértékét befolyásolhatta, rontotta pszichés állapota, illetőleg gyógyszeres kezelése.

K. M. 2008. október 18-án - többszöri megelőző sikertelen kísérletet követően - öngyilkos lett.

Az ítélete indokolásában az elsőfokú bíróság kifejtette, a felperesi jogelődnél keletkezett nem vagyoni kár megtérítéséért való felelőssége, a baleset körülményei és a felelősség mértéke az alperes részéről nem volt vitatott. Vitatta ugyanakkor az alperes azt, hogy mindez a felperesi jogelődnél a baleset következtében alakult ki. Ezt a vitás kérdést a bíróság szakértői bizonyítással döntötte el akként, hogy a kirendelt Igazságügyi Szakértő- és Kutatóintézetek M.-i Intézete által adott kiegészített igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján megállapította; „A mechanikai sérülés hatása nem zárható ki a felperesi jogelőd impotenciájának kialakulásában, viszont a perbeli baleset kapcsán ilyen jellegű testi sérülések nem alakultak ki, amelyek az ivarszerveket, azok beidegződéseit, vérellátását érintették volna. Viszont az impotencia mértékét befolyásolhatta, rontotta a pszichés állapota, gyógyszeres kezelése, illetőleg hogy a baleset következtében megnőtt a felperes alkoholhoz való vonzódása.”.

Az ítélet indokolása szerint az elsőfokú bíróság a kiegészített igazságügyi orvosszakértői véleményt elfogadva állapította meg a felperesi jogelőd baleseti sérüléseit, baleseti maradványállapotát, továbbá a felperesi jogelőd személyes előadása és a beszerzett tanúvallomások alapján tett ténymegállapításokat a felperesi jogelőd életében a balesettel okozati összefüggésben bekövetkezett életminőségbeli hátrányos változásokra. Ennek eredményeként a felperes életkorát, a nála a baleset után kialakult negatív változásokat - amelyek mind fizikailag, mind pszichésen jelentkeztek - a balesetkori ár- és értékviszonyokat és azt is figyelembe véve, hogy a károsult jogutódja érvényesíti a nem vagyoni kártérítés iránti igényt, mérlegeléssel, az alperes által peren kívül teljesített 3 000 000 forint kártérítést is elszámolva 4 000 000 forint nem vagyoni kárigényt talált alaposnak, amelynek megfizetésére az alperest kötelezte.

Az ítélet ellen mind a két fél fellebbezett.

A felperes a fellebbezésében az ítélet részbeni megváltoztatását és a módosított keresete szerinti határozat meghozatalát kérte.

Álláspontja szerint a megítélt nem vagyoni kártérítés nem alkalmas a felperesi jogelődöt a balesettel összefüggésben az elsőfokú bíróság által is megállapítottan ért hátrányok ellensúlyozására. Az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kár megállapításánál nem értékelte kellő súllyal, hogy a felperes jogelődjének életvitele a baleset következtében jelentősen elnehezült amiatt, hogy a munkaképességének 67 %-os mértékű elvesztésén túl a baleseti sérülések gyógyulása után is visszamaradt ún. lólábra tekintettel a járása megváltozott, így közösségbe nem mehetett, és a korábbi megszokott életvitelét (túrázás, sportolás, fürdés) sem tudta folytatni.

Nem értékelte kellő súllyal az elsőfokú bíróság, hogy a felperesi jogelődnek a baleseti sérülései következtében jelentős fájdalmakat kellett elszenvednie, valamint azt sem, hogy egyértelműen a balesetből levezethetően alkoholista lett, pszichés állapota is romlott és olyan súlyossá vált, hogy végül - többszöri sikertelen kísérlet után - öngyilkossághoz vezetett.

Sérelmezte, hogy a nem vagyoni kár megállapításánál az elsőfokú bíróság elfogadta azt az igazságügyi szakértői véleményt, amely szerint a felperes jogelődjénél kialakult impotencia csak részben vezethető vissza a balesetre. Állította; az impotencia gyakorlatilag kizárólag a baleset következménye. Ezt támasztja alá, hogy a balesetig a felperesi jogelődnek merevedési zavarai nem voltak, azokat a perbe bevont urológus szakértő szervi eredetűnek minősítette, amelynek okaként mechanikai sérüléseket vélelmezett. **K. M.**-nak pedig az elsőfokú bíróság ítélete szerint megállapított baleseti sérülései között baloldali hátsó csípőficammal járó combcsontfej és ízvápa-töréses sérülése is keletkezett. Ebből logikusan következik, hogy a nemi szervekkel megegyező testtájékon is volt szervi sérülés.

A felperes fellebbezési álláspontja szerint, noha a munkaképesség 67 %-os elvesztése miatt előterjesztett járadékigény iránti keresetét utóbb visszavonta, a kártérítési igény elbírálásánál figyelembe kellett volna venni, hogy a baleset következtében a felperesi jogelőd a családi kft-ben már nem tudott dolgozni, emiatt a család olyan jövedelemtől is elesett, amelyet „a magyar adóviszonyok miatt, ennek forrásoldalát adóhatósághoz benyújtott jövedelmi iratokkal bizonyítani nem tud”.

A fellebbezésében is megismételte; a nem vagyoni kár összegének megállapításánál értékelni kell azt a körülményt is, hogy a felperes baleseti kartörése miatt elszenvedett hátrány kompenzálására az alperes biztosító is 2 000 000 forint nem vagyoni kár peren kívüli megtérítését tartotta indokoltnak, miközben a felperesi jogelőd lényegesen súlyosabb életvitel-nehezedését, romlását csak 3 000 000 forint kártérítés megfizetésével, nyilvánvalóan nem megfelelő összegben kívánta kompenzálni.

Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a felperes módosított keresetének teljes elutasítását és az első-, valamint másodfokú perköltségeiben való marasztalását kérte.

Fellebbezési kérelmét azzal indokolta, hogy a felperesi jogelődnél a perbeli balesettel összefüggésben keletkezett, bizonyított körülmény-változásokra, hátrányokra figyelemmel az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítést téves mérlegeléssel, túlzott összegben állapította meg. Álláspontja szerint a felperesi jogelőd által a baleseti sérülései miatt nem vitásan elszenvedett hátrányokat a részéről peren kívül megfizetett 3 000 000 forint összegű nem vagyoni kártérítés maradéktalanul kompenzálta. Az elsőfokú eljárás során lefolytatott szakértői bizonyítás eredménye nem tárt fel olyan jellegű testi- vagy pszichés sérülést, amely ezen a már kifizetett összegben túl indokolná további nem vagyoni kártérítés fizetését is.

Hangsúlyozta, hogy a rendelkezésre álló igazságügyi szakértői vélemény szerint a felperesi jogelődnek egészségi állapota és megbetegedései miatt már a balesetet megelőzően megállapított 50 %-os munkaképesség-csökkenése volt. Így a szakértői vélemény szerint a balesetet követően bekövetkezett 67 %-os összmunkaképesség-csökkenés nagyobb mértékben a baleset előtti állapotára vezethető vissza.

Sérelmezte az elsőfokú bíróság részéről annak megállapítását, hogy a felperesi jogelőd pszichés állapota baleset következtében változott meg hátrányosan. Hivatkozott arra, hogy

a beszerzett orvosi dokumentumok szerint a felperes jogelődje már a balesetet megelőzően is pszichés problémákkal küszködött, szorongásos depressziós zavar miatt állt orvosi kezelés alatt. Álláspontja szerint ehhez az állapotához képest a baleset nála nem idézett elő új megbetegedést, hanem a már korábban meglévő állapotában okozott állapotrosszabbodást.

Hivatkozott arra, hogy a felperes jogelődjénél kialakult impotencia nem baleseti eredetű a beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításai szerint, mivel a baleset kapcsán olyan jellegű sérüléseket nem szenvedett, amelyek következményeként impotenciája azzal összefüggésbe hozható lenne.

Az alperes összefoglalt álláspontja szerint; a felperes jogelődjének a balesettel okozati összefüggésben korábbi egészségi állapotához képest keletkeztek ugyan hátrányai, azonban azok olyan mértékűek voltak, amelyek a peren kívül részére megfizetett 3 000 000 forint nem vagyoni kártérítéssel teljes mértékben kompenzálásra kerültek.

A felperes az alperes fellebbezésére vonatkozó ellenkérelmében az elsőfokú ítélet alperes által fellebbezett rendelkezéseinek helybenhagyását kérte, azzal azonban, hogy a késedelmi kamatfizetés időpontját a másodfokú bíróság a baleset bekövetkezésének időpontjával egyezően 2004. október 27-ben határozza meg (a Ptk. 360. § (1) bekezdésében írtakra figyelemmel).

Az ítélet tábla a fellebbezéseket a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felperes fellebbezése alaptalan, az alperes fellebbezése részben megalapozott.

A felperes nem vagyoni kárigényének elbírálásánál helyesen vizsgálta az elsőfokú bíróság azokat a körülményeket, amelyek megalapozhatják az ilyen igény érvényesítését. A felek e körben kifejtett fellebbezési hivatkozásaival szemben a tényállást is helytállóan állapította meg a nem vagyoni kártérítés körében releváns tények, körülmények tekintetében.

Az alperes a fellebbezésében tévesen értelmezte a beszerzett orvosszakértői véleményeket akként, hogy azok nem támasztják alá a felperesi jogelőd - andrológiai vizsgálatokkal is megállapított - impotenciájának baleseti eredetűségét. Kétségtelen, hogy a kiegészítő igazságügyi orvosszakértői lelet és vélemény (35. sorszám) szerint a perbeli baleset és a felperesi jogelőd impotenciájának kialakulása között az okozati összefüggés orvosilag nem igazolható mivel az az andrológiai szakvizsgálatok szerint organikus (szervezeti) eredetű, azonban a felperesi jogelődnek a baleset következtében nem keletkeztek az ivarszerveket érintő olyan mechanikus sérülései, amelyek a panaszait okozhatták.

Az ítélet tábla által is aggálytalannak ítélt igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint azonban a felperesi jogelőd a perbeli baleset következtében nemcsak fizikai mozgáskorlátozottság visszamaradásával gyógyult - többszörös csonttöréses - sérüléseket szenvedett, hanem a baleset okozta egészségkárosodással, életminőség romlással összefüggésben pszichés károsodás is érte, amely a meglévő betegségeit (hangulatzavar,

alkoholfüggőség) fokozta, pszichikai és idegrendszeri állapotában állapotrosszabbodást eredményezett. E szerint a testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi joga nemcsak a maradandó fogyatékossgal járó fizikai sérülései miatt szenvedett sérelmet, hanem pszichés károsodása miatt is, amely megalapozza a nem vagyoni kárpótlás iránti igényt. A pszichés károsodás körébe tartozik a felperesi jogelőd organikus (szervi) eredetű impotenciája mértékének a rosszabbodása is, amelynek bekövetkezését az Igazságügyi Szakértő és Kutató Intézetek M.-i Intézete részéről adott kiegészítő igazságügyi orvosszakértői lelet és vélemény vélelmezett, egyidejűleg megállapítva azt is, hogy a felperesi jogelőd állapota hormonális kezeléssel esetlegesen javítható, de egyértelmű és biztos javulás nem garantálható. Arra pedig semmilyen adat nem merült fel (ilyenre az alperes a fellebbezésében sem hivatkozott), hogy a felperesi jogelődnek ebben az állapotában bármilyen pozitív változás állt volna be, az eljárás alatt bekövetkezett haláláig a nála alkalmazott gyógyszeres kezelés hatására.

Ilyen adatok mellett megállapítható; a felperesi jogelőd a perbeli baleset következtében olyan pszichés károsodást is szenvedett, amely a - balesetre vissza nem vezethető - szervi eredetű nemi élet gyakorlására való képtelensége tartós rosszabbodásával járt, ami nem vagyoni kárpótlásra alapul szolgálhat.

Az elsőfokú bíróság tehát nem tévedett, amikor a rendelkezésre álló bizonyítékok - közöttük a felperes kezelésére vonatkozó orvosi dokumentumok, valamint szakértői vélemények - Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelése alapján a felperesi jogelőd uroszexológiai panaszait is az egyéb pszichés elváltozásokkal együtt a balesetre visszavezethetőnek tartotta.

A beszerzett - kiegészített - orvosszakértői véleménnyel ellentétes, semmivel alá nem támasztott, ezért megalapozatlan ugyanakkor a felperesnek az a fellebbezési állítása, hogy a felperesi jogelőd impotenciája gyakorlatilag kizárólag a baleset következménye.

Alaptalanul hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú bíróságnak a nem vagyoni kártérítés mértékének meghatározásánál figyelembe kellett volna vennie azt a körülményt is, hogy a felperesi jogelőd a baleset következtében nem tudott a családi kft-ben tovább tevékenykedni, reá ott számítani nem lehetett és ezáltal a saját és a családja egzisztenciálisan hátrányos helyzetbe kerülése is kedvezőtlenül befolyásolta életminőségét. Ez a körülmény ugyanis a vagyoni kártérítéssel orvosolható, a jövedelmi- vagyoni viszonyok hátrányos alakulása következtében előálló életminőségromlás a nem vagyoni kárpótlás mértékének meghatározásánál figyelmen kívül maradt.

Az ítéletének indokolásából megállapíthatóan az elsőfokú bíróság tehát helyesen vette figyelembe azokat a körülményeket, amelyeket mérlegelve kellett megállapítani a felperesi jogelődöt a baleset következtében ért hátrányok jellegét és súlyát, s ahhoz képest meghatározni a felperest megillető kártérítés mértékét. A kialakult bírósági gyakorlatnak megfelelő álláspontra helyezkedett abban is, hogy a jogutód felperes a jogelődöt a haláláig megillető nem vagyoni kártérítésre tarthatott csak igényt.

Az ítélet tábla az alperes fellebbezési álláspontját osztotta ugyanakkor abban a tekintetben, hogy a nem vagyoni kártérítés megállapításánál értékelendő - helytállóan megállapított - körülményeket az elsőfokú bíróság helytelenül vette számításba, a felperes javára megítélt

4 000 000 forint nem vagyoni kártérítés, az alperes által peren kívül megfizetett 3 000 000 forint nem vagyoni kárpótlást számításba véve - az ítélezési gyakorlatban kialakult kártérítési összegekre figyelemmel - eltúlzott.

A felperesi jogelődöt ért nem vagyoni hátrányok jellegének és súlyának megítélésekor az elsőfokú bíróság valóban nem kellően értékelte azokat a tényeket, miszerint a munkaképességét 50 %-ban már a balesetet megelőzően megromlott egészségi állapota és megbetegedései miatt elvesztette; pszichés problémái sem csupán a balesettel kezdődtek.

A felperesi jogelődöt ért nem vagyoni hátrányok túlnyomó része abban állt, hogy a korábban kialakult testi- és lelki egészségkárosodása a baleset következtében tovább romlott.

A felperes által érvényesített nem vagyoni kártérítés jogi alapja a Ptk. 355. §-ának (1) és (4) bekezdésében foglalt rendelkezés, amelyek értelmében a bíróságnak a jelen ügyben is azt kell feltárnia és figyelembe vennie, hogy a felperesi jogelődnél a perbeli baleset következtében milyen egészségkárosodás alakult ki és azt, hogy az ezzel járó hátrányok mennyiben befolyásolták az életvitelét, az életkörülményeit.

Az elsőfokú bíróság által - az alperes részéről peren kívül fizetett 3 000 000 forint figyelembevételével - megállapított összegű nem vagyoni kártérítést a bírósági gyakorlat szerint a felperesi jogelődnél fiatalabb korban, és közvetlenül a baleset következtében lényegesen súlyosabb testi egészségkárosodást szenvedett károsultak nem vagyoni hátrányainak kiegyenlítésére indokolt megítélni.

A felperesi jogelődnél a baleseti egészségromlása miatt kialakult hátrányos életviteli változások ellensúlyozására - az egészségkárosodás időpontjára, a hasonló körülmények között károsultak esetében, hasonló tényezők értékelésével meghatározott marasztalási összegekre és arra figyelemmel, hogy a kártérítési igényt jogutód érvényesítette - az ítéltábla, az alperes részéről már teljesített összeget beszámítva, 2 000 000 forint nem vagyoni kártérítést tartott arányban állónak. Ez az összeg alkalmas ugyanis a felperesi jogelődöt ért nem vagyoni hátrányok megközelítő kiegyenlítésére.

Az ítéltábla ezért ebben a részében az alperes fellebbezését részben alaposnak találta, s az elsőfokú bíróság ítéletét - amely nem rendelkezett ugyan a 4 000 000 forint marasztalási összeget meghaladó kereseti kérelem elutasításáról, de az indokolásból kétségtelenül megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság erről is döntött - részben megváltoztatta a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján és az alperes marasztalásának főösszegét 2 000 000 forintra és annak az elsőfokú ítéletben meghatározottak szerinti késedelmi kamatára leszállította, rendelkezve arról is, hogy a bíróság a keresetet ezt meghaladóan elutasítja.

Az ítéltábla döntésének eredményeként megváltozott a pernyertesség-pervesztesség aránya, ezért megváltoztatta az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a perköltség és illeték viselésére vonatkozó rendelkezéseit is az alábbiak szerint:

A felperes a módosított kereseti kérelméhez képest 2 000 000 forint tekintetében pernyertes, 10 000 000 forint tekintetében azonban pervesztes lett. Ez alapján az ügyvédi munkadíjból eredően felmerült saját elsőfokú perköltségének túlnyomó részét (84 %-át) maga köteles viselni, és egyidejűleg a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján - személyes

költségmentesség ellenére - köteles megtéríteni az alperesnek az ügyvédi munkadíjból keletkezett elsőfokú perköltségének a pervesztességéhez igazodó részét (84 %-át). Az ügyvédi munkadíj összegét az ítélet tábla a 12 000 000 forint pertárgyérték alapulvételével „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja, 4/A. §-a szerint, de a (6) bekezdés alkalmazásával 350 000 - 350 000 forintban állapította meg, amely szerint az őt megillető perköltségrész beszámítása után a felperest az alperes javára 240 000 forint elsőfokú részperköltség megfizetésére kötelezte. A 16/84 arányban kifejezhető alperesi pervesztesség-pernyertességnek megfelelően az alperes részéről az állam javára megtérítendő előlegezett szakértői költség (összesen 56 878 forint) részösszegét 9 100 forintra, míg az államnak megfizetendő elsőfokú illeték részösszegét 115 200 forintra leszállította azzal, hogy az ezen felüli előlegezett szakértői költséget és előlegezett elsőfokú eljárási illetéket az állam viseli a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés és 14. § alapján.

Az alperes fellebbezése részben eredményre vezetett, a felperes fellebbezése ugyanakkor teljes mértékig sikertelen volt. Ezért a felperes a másodfokú eljárásban az ügyvédi munkadíjból eredően keletkezett másodfokú perköltségét is saját maga köteles viselni, s köteles megtéríteni az alperesnek az ügyvédi munkadíjból keletkezett másodfokú perköltsége eredménytelen fellebbezésével arányos részét is, amelynek összegét az ítélet tábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján, de a (6) bekezdés alkalmazásával mérsékelt összegben határozta meg, tekintettel arra, hogy a másodfokú eljárásban tárgyalás tartására nem került sor.

A felperes teljes személyes költségmentessége folytán a helyette az állam által előlegezett fellebbezési eljárási illeték másodfokú pervesztességével arányos része megfizetésére az alperest a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte a 15. § (1) és (3) bekezdése szerint.

D e b r e c e n, 2009. december 8. napján

Dr. Urhegyi Béla sk. a tanács elnöke, Dr. Riczu András sk. előadó bíró, Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -